

Canh bạc cuối năm

Huy Phương

Sáng nay, mẹ Yana bấm giờ trễ mười phút, khuôn mặt còn dấu mệt mỏi, nhưng đến giờ lunch thì mẹ cười cười nói nói, tỉnh như sáo sậu. Mẹ trẻ lên la quanh mẹ hỏi chuyện cuối tuần, mẹ tươi cười dơ lên một ngón tay cái: “Như mọi khi!” Nghĩa là mẹ lại thắng trong những giờ “overtime” hôm qua. Mẹ Yana có đủ 40 giờ một tuần trong hãng điện tử này với lương mỗi giờ tám đồng hai mươi lăm, đủ trả tiền thuê một căn apartment hai phòng và giữ cái khoản bảo hiểm sức khỏe cho cả mẹ và đứa con gái tóc vàng xinh như một nàng tiên nhỏ mới vào college, nguyên nhân mà đồng nghiệp của mẹ vẫn thường thân mật gọi mẹ một tiếng mom hai tiếng mom. Với số lương chết đói trong một cái hãng cà tàng vậy mà mẹ dám lái một chiếc Lexus 300 mới toanh “an phận” đi làm hàng ngày, ai cũng biết là nhờ vào overtime của mẹ ở sòng bài Flamenco.

Năm ngoái mẹ Yana khai thuế đủ một trăm hai mươi sáu nghìn đồng, ngang ngửa với lương một thượng nghị sĩ, trong đó lương assembly của mẹ chỉ dành phần khiêm nhường một phần mười. Nói rõ ra mẹ là tay đánh bạc có hạng, luôn luôn đem tiền về. Ai cũng nói mẹ có tay đồ bác, nhưng cũng người cho mẹ có bùa phép mang từ một thành phố nào đó bên dòng sông Volga của nước Nga tới trong những ngày đầu tỵ nạn. Có một ông cụ cao niên trong hãng lại cho rằng mẹ chỉ là người tính toán giỏi, tính được xác suất của một cái máy đánh bạc nào đó trong sòng bài hay nhớ kỹ được thứ tự của những con bài mà thôi. Nếu mẹ là một tay cờ bạc bịp thì bao nhiêu ống kính camera của sòng bài đã khám phá ra và cho mẹ vào tù lâu rồi. Có khi rồi rảnh người ta cũng bàn tán về tài đánh bạc của mẹ Yana, nhưng không ai biết mẹ chơi loại bài gì và đã dùng kỹ năng hay xảo thuật gì trong đó.

Ngoài chiếc xe dùng để làm phương tiện đến sở, mẹ Yana có lối sống tàng tàng cũng như các bạn đồng nghiệp mà đồng lương còn quá thấp. Giờ nghỉ, mẹ ra ngoài trời hút thuốc và chiêu đãi đồng nghiệp thường là nửa gói Marlboro hàng ngày. Mẹ thường chơi đẹp với mấy chàng leader và cả supervisor trong sở nên thân mẹ cũng thông dong đôi chút, tuy vậy cũng chẳng ai ganh tỵ với mẹ Yana vì mẹ vốn hiền lành, hay quan tâm tới câu chuyện của người khác và coi mọi người như bạn bè hay thân thuộc trong gia đình. Trong câu chuyện văn, chấp nói lại, người ta biết mẹ cũng là dân tỵ nạn từ Liên bang Xô Viết từ thời Staline, mẹ sang Ba Lan, rồi từ Ba Lan tỵ nạn tới Mỹ. Sang tới Mỹ, năm tháng sau mẹ cho thằng chồng nghiện ngập, hay khảo tiền, thỉnh thoảng lại hùng chí lại cho mẹ mấy tát tai, ra rìa. Mẹ trở thành một single mom mà không cần tới tiền trợ cấp nuôi dưỡng con của chồng cũ vì đồng tiền của mẹ giờ này là đồng tiền trên trời rơi xuống, mẹ thò tay nhận như lồi từ trong ví tay ra.

Mẹ Yana cũng là dân tỵ nạn đã biết Cộng Sản là cái gì nên đối với các đồng nghiệp trong hãng như người Việt, Kampuchia, hay Lào mẹ thường hay thăm hỏi gia cảnh và tình hình đất nước bên đó. Trong những thằng thanh niên Á Châu, chạy trốn Cộng Sản cùng làm chung hãng, mẹ Yana thường có biệt nhãn đối với tôi. Bạn bè trong toán để có nhận xét như vậy, chẳng là chúng thấy có khi sau giờ break, mẹ Yana dúi hẳn bao thuốc lá còn lại vào tay tôi, không để tôi có cơ hội từ chối. Trong đám anh em tôi là thằng rách nhất, cho tới giờ này tôi vẫn còn share phòng, ăn cơm chỉ và đi cái xe Mazda cộc cạch đời 90 hai cửa. Chính cái hôm, tan sở tôi ỳ ạch mãi với cái xe không chịu nổ máy trong parking, thì cái Lexus 300 của mẹ Yana trờ tới đậu sát bên cạnh. Thấy tôi loay hoay hí hoáy với cái chìa khóa trong ổ khóa cùng với tiếng kêu ùng ục, mẹ Yana đã hiểu sự tình. Mẹ xuống xe, mở cốp lấy dây cáp nối và mở bửng xe ra hiệu là sẽ nối dây điện cho tôi. Chiếc xe lách cách mấy tiếng rồi nổ giòn, bắn ra một làn khói đen khét lẹt. Trả lại dây cáp cho mẹ, sau mấy lời cảm ơn, tôi lái cái xe ỳ ạch về nhà, lòng buồn rười rượi, với đôi chút tủi thân khi nghĩ tới cái đời thợ của mình bảy năm rồi mà không góc đầu lên nổi.

Chính vì cái vụ xe hết bình hôm đó mà tôi trở thành thân thiết với mẹ Yana hơn. Giờ trưa hôm đó, mẹ lết tới bàn tôi, vừa ăn vừa hỏi:

- Ê! Phong, coi bộ mày cũng lớn tuổi rồi sao chưa chịu lấy vợ?

- Bà coi, lương chết đói, xe chết máy, cuộc đời chết tiệt này thì ai mà thèm. Liệu cỡ như tôi, bà có chịu gả con gái bà cho tôi không?

Mụ Yana rú lên cười làm cho cả bọn đồng sở quay lại nhìn. Cảm ơn cái vụ chết bình hôm qua, tôi chịu khó ngồi cắt nghĩa cho mụ Yana nghe:

- Nhà tôi nghèo không đủ vàng chung cho chủ ghe, vượt biển qua đây tôi phải dành dụm để trả nợ cho người ta. Tôi cũng muốn lấy vợ lắm chứ, nhưng nghèo sát đất, mụ thấy ở đây, ngay trong department này, cỡ như con Tam, con Ly có thèm lấy tôi không, chứ đừng nói đến mấy cô mới tốt nghiệp trung học ngoài kia.

Coi chừng mụ Yana bắt đầu thấy thương hại tôi, điều đó tôi đọc thấy trong mắt mụ:

- Bộ mày ở như vậy suốt đời sao?

- Dành dụm được ít tiền, tôi sẽ về Việt Nam tôi cưới vợ. Con gái bên đó cần qua Mỹ, tôi cần vợ. Chưa chừng họ còn bỏ tiền cho tôi mua máy bay về nữa đó.

- Mày đừng giỡn, tao nghe thằng Tom, leader bàn 2 nói nó về cưới vợ Việt Nam, mới qua đến đây vài tháng, cho con vợ đi học Anh Văn là nó móc nối với bồ trốn biệt.

- Nó khác tôi khác, tôi có sẵn con em họ, nhà nghèo, tôi về cưới nó là chắc ăn. Tôi không cưới nó, thì một hai năm nữa nó cũng lấy chồng Đài Loan, chỉ sợ tôi về không kịp thôi.

- Good idea!

Chuông hết giờ lunch kêu rẹt rẹt, mụ Yana và tôi bỏ thức ăn thừa vào thùng rác, vừa đi vừa nói:

- Mày muốn có tiền không?

- Tiền ai lại không thích, nhưng bằng cách nào, mụ có ý định rủ tôi bịt mắt vô Bank of America ở góc Westminster ăn cướp phải không? Đời tôi tuy rách nhưng còn đẹp lắm, mụ đừng xúi bậy nha mụ!

- Bậy nào, tao là người đứng đắn, đáng chị Hai mày, tao chỉ cho mày cách đánh bạc!

Tôi “á” lên một tiếng vì mới chợt nhớ ra cái nghề đánh bạc của Yana, nghề “over time” và chiếc Lexus của mụ.

- Đứng đắn nghe mụ, đừng giỡn với tôi mà tội nghiệp.

- Mày ghi số điện thoại của mày vào miếng giấy này, tối này khoảng 9 giờ- giờ đó mày ngủ chưa?- tao sẽ gọi mày.

Đêm nay là đêm ba mươi Tết, ngày mai gặp ngày Thứ Sáu, tôi xin nghỉ một ngày, lấy cớ là đi bác sĩ. Thằng supervisor biết người Việt Nam nhớ nhà, không muốn đi làm ngày mùng một Tết, nhiều người xin nghỉ nhưng nó quý tôi, không phải vì tôi hay hồi lộ nó hay như mấy con nhỏ làm bộ cười cợt và hay cho nó ăn chả giò, mà vì tôi là thằng “cù lần” thiệt thà nhất bọn, vào sở là cắm đầu cắm cổ làm chết bỏ. Nó “ok” và nói với mấy đứa kia là tôi đã “đặt cọc” cả mấy tháng nay.

Tối ba mươi, tức là sáng mùng một bên nhà, tôi có mấy công việc phải làm, đi đổ đầy bình xăng chiếc Mazda yêu quý, điện thoại cho ông anh ruột ở Cầu Mới, Vĩnh Long để nhờ nhắn lại thăm bà già xong, tôi chuẩn bị đi ngủ sớm để khuya nay một giờ sáng lên đường “hành quân”. Tôi cũng rút dây điện thoại vì sợ mấy thằng bạn buồn tình ở tiểu bang xa, không ngủ được điện thoại nói dóc.

Tôi nghĩ tôi vốn lương thiện, ở hiền gặp lành nên mới gặp mụ Yana sẵn lòng giúp đỡ. Lâu nay chưa bao giờ có ai dám hỏi han tới cái nghề đánh bạc của mụ, và có ai hỏi tới thì mụ cũng cười mà đánh trống lảng. Thế mà mụ giúp tôi vì lòng tử tế không hề có một chút điều kiện gì. Theo con toán của mụ Yana:

- Xác suất đổ tiền ra của một cái máy Slot Machine là 880 trên 1, nghĩa là nếu một cái máy chơi 25 cent thì phải 880 lần, không kể ba cái thứ linh tinh thì máy mới nhả ra khoảng \$ 100.00. Còn muốn

ra Jack Pot thì phải kéo tới 9,240 lần, máy nhà tiền ra xê xích trong vòng 100 cái kéo cuối cùng. Nhưng phải kiên nhẫn ngồi quan sát người khác chơi và chờ đợi đến lúc phải nhảy vô chiếm ngự cái máy đó đúng giờ đúng lúc.

- Mụ Yana ơi, tôi là thằng rất dốt toán, mụ là tay chơi có hạng, đừng dẫu nghề với tôi. Nếu tử tế mụ chỉ cho tôi cái máy nào, ở sòng bài nào mà mụ thường chơi có khả năng bonus nhiều, tôi sẽ chơi suốt đêm nếu cần, để có vài nghìn đồng bạc mang về... đủ cưới vợ.

- OK! Tao nói mày nghe, khi mày đứng coi người ta chơi, mày thấy có những cái máy đổ tiền ra rồi thì không ai nghĩ sẽ còn hy vọng kiếm vài chục bạc ở đó. Nhưng chính những cái máy đó là những cái máy có thể kiếm ăn được. Nó sẽ còn ra tiền dài dài. Thịnh thoảng sòng bài “set” một hai cái máy ra đều đều cho người ta ham. Tao có kinh nghiệm, tao sẽ chỉ cho mày.

- Thế còn chơi bài thì sao?

- Tao không bao giờ chơi bài, một món cũng đủ cho mày xài. Còn nếu muốn học thì phải mất thời gian, tao không thể nói cho mày nghe trong vòng mấy phút. Bây giờ trở lại chuyện máy, tao sẽ chỉ cái kho tàng của tao cho mày mà không chút ân hận vì tao biết mày là người tử tế. Đây là đường đi: mày lấy Freeway 5 North, lấy 86 East, chạy độ 18 miles, mày sẽ thấy bên tay mặt một cái hồ lớn, qua khỏi hồ quẹo trái vào đường Vista Way, đi thêm ba miles, quẹo phải vào đường Clemente, chạy khoảng năm phút mày sẽ thấy mấy cái sign của sòng Flamenco bên tay mặt. Vào cổng chính, mày đậu xe ở parking phía đông, tức là bên tay mặt. Đi vào cửa, rẽ tay mặt ngay, nấp theo bờ tường qua khỏi cái thang cuốn, pass cái restroom thứ hai, qua khỏi bàn roulette bên tay trái, mày quẹo ngay tay mặt, qua khỏi ba dãy máy \$ 1.00, tới dãy 25 cents nằm ngang, mày rẽ tay mặt, cái máy cuối cùng sát bờ tường là cái kho tàng của tao.

- Mụ nói chậm chậm để tôi ghi.

- Ghi kỹ đi con, ngồi nhâm máy là coi như tiêu tháng lương.

Tôi ra khỏi khu apartment khoảng hơn một giờ sáng. Ít đi khuya, tôi ngạc nhiên thấy trên xa lộ cả hai chiều đều có rất nhiều xe cộ qua lại. Trời tối mịt, tôi nhớ ra đêm nay là đêm ba mươi. Giờ này người ta lái hết tốc độ, tôi cẩn thận chọn lane trong, không gấp gáp, tôi chủ ý chỉ chơi trong vòng bốn tiếng, đi về mất hai tiếng, bảy giờ sáng là có thể về nhà, ngủ một giấc bù lại, thêm hai ngày nghỉ trước mặt, thoải mái. Đi sòng bài không bao giờ tôi dám đi một mình, vui chơi thì phải có bạn bè, thế mà lần này, giữa đêm khuya tôi thui thui một mình một xe rong ruổi. Mụ Yana tin cậy nơi tôi và dặn rằng những gì mụ nói với tôi đừng bao giờ tiết lộ với ai, tôi thề với mụ là bí mật của mụ truyền cho, tôi nguyện “sống để dạ, chết mang theo”.

Tôi không phải là đứa mê bài bạc. Sang đây bảy năm tôi có lên Las Vegas một lần và thịnh thoảng cũng có đi kéo máy tại các casino thử thời vận, nhưng tôi cũng biết lên đó chỉ góp tiền cho mấy thằng tỷ phú làm giàu thêm chứ chẳng bao giờ lấy tiền chúng đem về được. Vậy mà cũng có người chuyên đánh bạc ở sòng bài mà nên sự nghiệp, tôi không tin đó là chuyện may rủi, mà là họ đánh bạc giỏi hoặc đã tìm ra những chiếc máy nhà tiền như trường hợp mụ Yana, đồng nghiệp của tôi.

Hồi đầu, tôi cũng tưởng sang Mỹ ngon lành lắm, mà bảy năm nay tôi cũng bầm giập qua hai ba cái hãng xưởng, mỗi tháng chỉ gửi được cho bà già một trăm bạc, có tháng làm gì lật bật quên gửi, mà đồng tiền cũng chạy đâu mất. Bà già viết thư qua hỏi khi nào mày lấy vợ, có cháu đem về cho má mừng. Trời đất ơi, bà tưởng con bà bên này ngon lắm, hết Ramen tới Kim Chi, tụi bạn nói trong đó có bột ngọt mà cũng phải ăn vì cũng chưa thấy ai chết vì mì gói. Nghĩ đến con Bảy, tôi lại buồn. Cái hình tôi vừa nhận được tuần trước coi đã lớn bộn mà tôi thì biết bao giờ mới leo lên được cái máy bay. Nghĩ vẫn vợ mà tôi đã qua gần hết hai cái xa lộ, qua cái hồ lớn.

Đậu xe vô parking, tôi sờ túi kiểm soát lại tờ giấy chỉ dẫn của mụ Yana. Tuy là sáng thứ sáu nhưng parling lot cũng không ít xe. Trời vùng núi khá lạnh mà tôi ăn mặc không đủ ấm, nên phải đi khá nhanh như chạy về phía cửa chính. Qua cửa rồi tôi mới thấy dễ chịu vì hơi ấm trong sòng bài tỏa ra, vừa đi vừa đọc mảnh giấy chỉ đường, suýt nữa đâm sầm vào đứa con gái ăn mặc hở hang đang bung khay nước uống đi ngược hướng. Đến nơi, tôi hơi thất vọng vì thấy một bà Mỹ già ốm nhom, ăn

mặc kiểu thời trang ba mươi năm trước, miệng phì phèo thuốc lá đang chiêm cứ mục tiêu. Tôi đành ngồi vào cái máy bên cạnh vừa kéo cầm chừng vừa quan sát. Ngoài những thứ lụn vụn, hết ba tờ giấy hai mươi đồng, máy của tôi mới phun ra được 60 miếng 25 cents, nghe lèng xèng. Chỉ sau đó vài chục giây, tôi nghe bà già kéo cười khan một tiếng, tiếng chuông của chiếc máy bà chơi kêu inh ỏi, đèn chớp lia lịa. Tôi nhìn sang chiếc máy của bà, ba cái chuông vàng nằm ngang một hàng ngay trên đường vạch. Mọi người đang kéo máy trong khu đều nhìn về phía bà, có người chạy tới quan sát khi người kiểm soát sòng bài đẩy xe tới làm thủ tục và mời bà đến quầy phát tiền để nhận chi phiếu làm thành một vòng vây náo nhiệt. Mụ Yana đứng là người đang hoảng, chỉ tiếc là bà già này đã phồng tay trên của tôi, phải chăng vì tôi đến quá trễ. Tôi ngồi bất động một lúc lâu để dò chừng và ngừng kéo chiếc máy của tôi. Khoảng độ mười lăm phút, khi mọi sự đã trở lại bình thường, nhìn quanh và không một phút chậm trễ, tôi nhảy qua chiêm cứ mục tiêu, ngồi ngay trên chiếc ghế của bà già tốt số.

Hết đồng tiền 20 đồng thặng từ cái máy cũ hốt qua, tôi bắt đầu sốt ruột khi đã móc túi thêm ba tờ giấy hai mươi đồng mà chỉ lượm được vài loại “lòng tong cá chột”, toàn là lối dụ khị khiến cho người ta dừng nản chí bỏ cuộc. Tôi kiên nhẫn và tin tưởng vào mụ Yana cho tới trăm bạc thứ ba thì bắt đầu sốt ruột muốn chửi thề, nhưng Jack Pot biết đâu nằm ngay cú kéo tiếp theo. Những thắng mọi da đỏ, những túp lều, những chùm cherry và những cái chuông vàng vẫn chạy lảng xảng trên trục quay tròn của chiếc máy nhưng chưa bao giờ dừng lại đúng chỗ để chuông có thể reo âm ỉ và tiền rớt ra xối xả. Nghĩ mình có thể đi nhầm đường, chơi nhầm máy, tôi móc tờ giấy chỉ đường ra xem lại, rõ ràng là qua ba dãy máy một đô la, tới dãy 25 cents nằm ngang, rẽ mặt, cái máy cuối dãy, sát tường. Mặt tôi đã bắt đầu nóng bừng và mạch máu ở hai bên thái dương nhảy lức bực. Không, đường đi đúng, máy đúng lời chỉ dẫn, chỉ còn một cách là tôi phải kiên nhẫn. Không có lý bọn casino lâu lâu mới chỉ mới cho ra một lần mà tôi đã đến quá trễ.

Tôi chán nản đứng dậy, nửa muốn ra về, nửa còn muốn nán lại chờ phép lạ. Vào restroom, tôi rửa mặt thật kỹ, thấy người tỉnh táo trở lại. Móc túi ra, tôi còn hai tờ trăm xếp tư nhét dưới cái ảnh của con Bảy. Biết đâu trời đã phút cuối. Tôi vừa lầm thầm “Bảy ơi, phù hộ cho anh!” nhưng mỉm cười vì nhớ ra rằng con Bảy còn sống nhăn. Xem đồng hồ tay mới hơn bốn giờ sáng, ba trăm đô la mà cầm cự hai tiếng đồng hồ cũng thuộc loại anh dũng rồi! Giờ này hầu hết khách chơi đã mỏi mệt về phòng, chỉ có rải rác đó đây một số người máu mê không bỏ đi nổi.

Tôi trở lại cái máy, quyết liệt chuỗi nguyên hai tờ trăm còn còn cứng vào khe máy, tôi không cho tiền đổ xuống để tránh sự chú ý của những người xung quanh và bắt đầu kéo từ từ. Con số từ 800 xuống 524, xuống 280 rồi vùng lên lại 520, lên tới 880 (chưa đủ vốn). Từ khi con số xuống dần dần thì tôi bắt đầu tỉnh ngủ, biết là mình chơi dại và thấy tất cả cái ngu đần của mình, lòng cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng biết đâu những đồng tiền phút chót lại mang sự may mắn về cho tôi. Tuy vậy tôi không còn đủ kiên nhẫn, tôi bắt đầu bấm ba đồng 25 một lúc cho tới khi con số credit xuống 20 thì dừng lại. Tôi xả ra đủ hai mươi quarter bỏ vào túi áo ngoài và đứng dậy. Lúc ấy nếu ai nhìn thấy mặt tôi có thể tưởng tôi đang say rượu vì tôi bắt đầu thấy mặt nóng bừng trở lại.

Tôi ra xe như người không hồn, đôi mắt cay xè và từ đó lái về nhà như người mộng du, may mà không xảy ra tai nạn dọc đường. Gần tới exit Faiview thì trời đã sáng. Tôi nhớ tới khuôn mặt phúc đức và cả tiếng cười của mụ Yana mà không hề có chút oán giận. Tôi cũng nhớ tới nụ cười ngây thơ của con Bảy, thiệt là tội nghiệp nếu nó phải đi lấy chồng tận Đài Loan hay Trung Cộng, thương nó tôi muốn khóc.

11-2004

Huy Phương